

han deres buttede Form, de hvide, bløde, bøjelige Fingre, de perlemorsagtige Negle og den lille Række Smilehuller, der under Haandens Bevægelser aabnede og lukkede sig over de rosenrøde Knoer som smaabitte kysselystne Munde. Han greb i Flugten det Bær, hun tilslyngede ham, og fangede i det samme hendes Haand og vilde trække den til sig over Bordet for at føre den til sin Mund — da Døren i det samme blev slaaet op, og Opvarteren og hans Følgesvend viste sig med Anretningen.

Nu blev Champagnen skænket op og Fadene afdækkede. Og da de igen var bleven ene, smilte Per og løftede sit Glas til en Hyldingsskaal. Et Par andre Glas fulgte efter og fordrev hurtigt hans Misstemning. For Pokker — sagde han til sig selv — hvad vedkom i Grunden hendes Fortid ham? Hovedsagen var jo dog, at hun nu tilhørte ham, var hans Ejendom, hans Erobring. —

Ved Desserten gav han sig til at snakke om Neergaards Selvmord. Han udtalte som sin Formening, at Manden havde været sindssyg, og tilsidst fortalte han aabenmundet om deres natlige Sammenkomst oppe paa hans Værelse og om den overnervøse Sindstilstand, hvori Neergaard ved den Lejlighed havde testamenteret ham sine Efterladenskaber, uden at han dengang havde forstaaet, hvad der foregik. Han plaprede ogsaa ud med, hvad der rygtevis var bleven fortalt, at der havde været en Kvinde med i Spillet. En af hans Bekendte, der paastod at have sin Viden fra Neergaards Værtsfolk, havde berettet om en tilsløret Dame, der i mange Aar havde besøgt ham, og som efter al Rimelighed var den samme, der Aftenen før Begravelsen havde skaffet sig